Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ενας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο γεια σου,

Χτες καθώς έψαχνα στα χαρτιά μου βρήκα ένα περιοδικό παλιό, μια περιποιημένη έκδοση COUNTRY THEMES, θέματα από διάφορες χώρες. Και είχε και φωτογραφίες από το σπίτι μου και λίγα λόγια για μένα. Εσύ ξέρεις δεν έχω σπίτι μοντέρνο, ούτε φανταχτερα στολίδια. Έχω τους παππούδες μου και τις γιαγιάδες μου και παραδοσιακά πράγματα, υφαντά και βάζα παλιά, κεντήματα και τέτοια. (Καλά, σκέφτομαι τι θα γίνουν που οι νέοι δεν τα εκτιμούν και σκέφτομαι πόσοι τέτοιοι θησαυροί υπάρχουν σε πολλά σπίτια.) Εδωσα σε κάποιες κυρίες που - υποτίθεται - εκτιμούν την παράδοση, κι είναι σκοπός του Συνδέσμου τους η παράδοση. Αλλά είδα ότι ενδιαφέρονται μόνο για την προσωπική προβολή και για φωτογραφίες.

Τώρα γιατί τα αναφέρω αυτά; Για να τιμήσω τη μνήμη μιας συμπάρικου που δούλεψε για χρόνια αθόρυβα για την παράδοση, τη λαϊκή Τέχνη και το ελληνικό όνομα. Τη Χριστίνα Κάζαγλη. Αυτή μου τους έφερε να πάρουν φωτογραφίες όπως πήραν κι από το σπίτι της. Αυτή δέθηκε με το Καστελλόριζο, το νησί της καταγωγής της κι έκανε πολλά για την προβολή του κι εδω κι εκεί, χωρίς να διεκδικήσει δική της προβολή. Έκανε και το Μακεδονικό Λύκειο χορού κι όχι διοργάνωση χορών και κοινωνικότητες. Είναι κρίμα ότι η Χριστίνα Κάζαγλη έφυγε τόσο νωρίς από τη ζωή.

Την αναφέρω γιατί τέτοιοι άνθρωποι αξίζουν την τιμή και την εθνική αναγνώριση. Τέτοιοι άνθρωποι είναι οι αφανείς ήρωες. Και η Κάζαγλη δεν είναι η μόνη. Υπάρχουν κι άλλοι πολλοί ανάμεσά μας, που εκτιμούν την σημασία και την αξία του κάθε σημαντικού, γυναίκες που δίνονται και δίνουν πέρα από την καθαριότητα του σπιτιου και το μαγείρεμα.

Είναι η Μαρία Πολίτη, που έδωσε όλη της την ενεργητικότητα στη δημοσιογραφία, χωρίς ποτέ να ζητήσει την προβολή, έστω της αναγνώριση. Τούτες τις μέρες την νιώθω κοντά, καθώς κήδεψε χθες τον άνδρα της, έναν άξιο, αξιοπρεπή κύριο. Ο Λάκης πολίτης με τον αδελφό του Νίκο δόθηκαν στη δημιουργία από νέοι, είχαν το πρώτο ίσως ελληνικό στεγνοκαθαρηστήριο, εκείνα τα χρόνια τα πρώτα δύσκολα χρόνια, στη δεκαετία του πενήντα. Αργότερα ο Νίκος είχε το Delico, γνωστο στην παροικία από τις ταραμοσαλάτες και νομίζω ο πρώτος που έκανε γνωστα τα ντιπς μελιτζανοσαλάτες και τσατζίκι στα πλαστικά δισκάκια. Προοδευτική οικογένεια και η Μαρία... πρωταγωνιστής.

Της εκφράζω κι από δω τα θερμά σου συλλυπητήρια. Γιατί η Μαρία είναι φίλη καλή φίλη, είναι, όπως είπε κάποιος, οι αληθινοί φίλοι είναι σαν τα αστέρια, δεν τους βλέπεις συχνά, αλλά ξέρεις ότι είναι εκεί. Τη γνώρισα στο εξήντα όταν έβγαζε μόνη της την εφημερίδα ΕΘΝΙΚΟ ΒΗΜΑ. Του Θάνου Νικολαϊδη. Αυτός έγραφε μόνο το κύριο άρθρο και όλη την εφημερίδα την έβγαζε η Μαρία, μια νέα όμορφη κοπέλα με δύο λινοτύπες, που δεν είχαν τίποτα με την ύλη, ο ένας Χρήστος, νομίζω ήταν συνέταιρος. Πόσα χρόνια, εσύ την ξέρεις καλά δούλεψες μαζί της και σ΄άλλες εφημερίδες. Πόσοι οι άνθρωποι γύρω μας που έδωσαν τόσα πολλά στην παροικία. Και κείνοι που εκτιμούν την αξία της φιλικής συμπαράστασης στο συνάθρωπο, στον αδύναμο, στον ανήμπορο. Κι εκείνοι με την πλατύτερη αντίληψη, την καλλιέργεια και την ευαισθησία που κατανοούν κι εκτιμούν την αξία του χτεσινού, του παλιού, του έργου που έφτιασαν τα χέρια της αγάπης, εκείνα τα υφαντά, εκείνα τα κεντήματα.

Είναι κι ο Γιάννης ο Μασμανίδης, γνωστός στην παροικία, που πάντα ασχολήθηκε με τα κοινά. Έχει συλλέξει ένα θησαυρό από χθεσινά αντικείμενα, της κάθε μέρας, αντικείμενα χρήσης και αντικείμενα Τέχνης.

Και έχει τόσα πολλά που θα μπορούσαν να γίνουν ένα Μουσείο με τον κατάλληλο χώρο. Πού είναι αυτός ο χώρος που θα μπορούσε να στεγάσει το θησαυρό του Γιάννη, εμπλουτισμένο από προσφορές πολλών συμπάρικων. Γιατί είμαι σίγουρος υπάρχουν πολλοί που έχουν θυμητάρια από το χτες. Αυτές είναι πολιτιστικές εκδηλώσεις, οι ρίζες που θα μείνουν στην ποικιλία της αυστραλιανής ιστορικής καταγραφής, αυτές είναι ενέργειες που πρέπει να αγκαλιάζουν οι Σύλλογοι και Αδελφότητες, να σωθούν πολλά πριν χαθούν κι αυτά μαζί με τις γεννεές που φεύγουν.

Π Ρ Ο Σ Κ Υ Ν Η Τ Α Ρ Ι

Στο ξόδι σας δεν δώσαμε παρόν
Και η απόσταση
Του χρόνου και του χώρου
Μας άφησαν σημάδι στην καρδιά
Και στίγμα στη συνείδηση.
Όμως,
Η αγάπη μας πλημμυρίζει την καρδιά
Και το καντήλι της μνήμης σας
Θα το κρατάμε αναμένο με στοργή.
Και να το ξέρετε
Στο προσκυνητάρι των αξιών
Στα ιερά και στα όσια
Θα μένει πάντα η μνήμη σας
Αλέκιαστη απ΄το χρόνο.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη με τις προκλήσεις σου!

Θέλεις ν' αρχίσω πάλι τη γκρίνια μου για την Ανω Κρύα Βρύση; Να τα ψάλλω στα σωματεία μας, που έχουν απομονωθεί στα σπιτάκια τους σαν τα γερόντια με αλτσχάιμερ που δεν θυμούνται το χτες και δεν μπορούν να έχουν οράματα για το μέλλον; Εσύ μιλάς για την έλλειψη ενός Μουσείου για να διαφυλάξει τα θυμητάρια από το χτες κι' εγώ με τον Νίκο Παπανικήτα μιλάμε δεκαετίες ολόκληρες για ένα Πολιτιστικό Κέντρο που θα συμπεριλάβει και ένα Μουσείο που θ' απαθανατίζει το πέρασμα τού Ελληνισμού από το Σίδνεϊ. Εχουμε 200 σωματεία, αλλά τα περιμένουμε όλα από την Αρχιεπισκοπή με τους φορείς της και την Κοινότητα, αλλά υπάρχουν και όρια στις δυνατότητές τους.

Τί να πρωτοκάνουν; Εκκλησίες, σχολεία, γηροκομεία, παιδικούς σταθμούς, φεστιβάλ, κοινωνική πρόνοια, την ώρα που η κάθε Ανω Κρύα Βρύση κάθεται σαν την κότα στ' αυγά της. Ασφαλώς υπάρχουν εξαιρέσεις στον κανόνα και η ΑΧΕΠΑ είναι σε περίοδο ανανέωσης και ανάπτυξης, αλλά δεν ξέρω αν στα σχέδιά της περιλαμβάνεται ένα πολιτιστικό κέντρο που έχει ανάγκη η παροικία μας για να μη χαθούν και τα τελευταία θυμητάρια της, γιατί είμαι σίγουρος πως ένας θησαυρός κειμηλίων έχει καταλήξει σε σκουπιδοτενεκέδες.

Πολύ λίγο μ' ενδιαφέρει, Γρηγόρη, αν τα σπίτια των φίλων μου είναι μοντέρνα με φανταχτερά στολίδια. Εκείνο που έχει σημασία είναι αν νιώθω μια ζεστή ατμόσφαιρα αγάπης, ευτυχίας και φιλίας χωρίς ιδιοτέλεια, χωρίς το συμφέρον στον παρονομαστή. Κάποτε επισκέφθηκα μια πολυτελέστατη έπαυλη συμπάροικου και ο αδελφός του μού είπε χαρακτηριστικά «τί να το κάνεις το μεγαλείο όταν κανείς δεν γελάει σ' αυτό το σπίτι;»

Στο σπίτι σου Γρηγόρη και στα σπίτια όλων των φίλων μου έχουμε γελάσει πολύ, έχουμε μοιραστεί ένα κομμάτι ψωμί που λέει ο λόγος και ένα ποτηράκι κρασί, έχουμε κάνει σπουδαίες συζητήσεις και έχουμε λύσει τα προβλήματα τής οικουμένης επειδή δεν μπερδεύουμε τα πλούτη στη φιλία και τον αλληλοσεβασμό. Οπως δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου μα καθόλου η αμφίεση, τα ρούχα που φοράει ο άλλος, αλλά το περιεχόμενό τους. Ξέρεις πόσους τενεκέδες ξεγάνωτους καμουφλάρουν πανάκριβες ενδυμασίες; Πόσοι βασιλιάδες και πατριάρχες έκρυβαν την πλιθιότητά τους κάτω από πολυτελείς στολές και παράσημα, ή πανάκριβα χρυσοπίκιλτα άμφια; Δεν γενικεύω, βέβαια, απλά θέλω να τονίσω ότι ο άνθρωπος κάνει τα λεφτά και όχι τα λεφτά τον άνθρωπο και πως όσο πιο άδειος ο άνθρωπος, τόσο πιο πολύ θόρυβο κάνει...

Να μιλήσω και για την Μαρία Πολίτη, αλλά τί να πρωτοπώ για τη σταδιοδρομία της στον παροικιακό Τύπο; Εγώ τη γνώρισα όταν εργαζόμασταν μαζί στη «Νέα Πατρίδα», μια εφημερίδα που αδικήθηκε και εξαφανίστηκε παρόλο που ήταν η αρχή τής τεχνολογικής επανάστασης στον παροικιακό Τύπο. Η Μαρία ήταν η ψυχή τής εφημερίδας και ο... τρόμος των λινοτυπών με τις διορθώσεις της στα κείμενα που μετέφεραν από το χαρτί στο μέταλλο, αλλά ήταν καλή συνάδελφος και φίλη, συνεπής και ευσυνείδητη στη συνεργασία μας αργότερα και σε άλλα έντυπα. Ο γραπτός λόγος ήταν το πάθος της και ήταν πολυγραφώτατη με κείμενα που άγγιζαν τις ψυχές των μεταναστών που τότε έδιναν αγώνα επιβίωσης και αναγνώριζαν ότι η Μαρία ήταν στο πλευρό τους. Δυστυχώς, κατά τη γνώμη μου, η Μαρία σταμάτησε να γράφει πολύ νωρίς και αφοσιώθηκε στην οικογένειά της, αλλά δεν ποτέ δεν σταμάτησε να μάς παρακολουθεί και να μάς ελέγχει, γι' αυτό τής είμαστε ευγνώμονες.

Ομως η Μαρία έζησε την απώλεια του συζύγου της, Λάκη, που κήδεψε χθες και όπως όλοι οι φίλοι της συμμερίζομαι τον πόνο της με την ευχή να βρει το κουράγιο για να τον αντιμετωπίσει.